

Mestersége kémiatanár – Fodor Erika

*„Ada címet, bár nem kértem,
S több a hír-név, mint az érdem”*

(Arany János)

A pályaválasztásom korán eldőlt. Közvetlen azután, hogy nyáron fagyaltos (kolloid rendszer 😊), télen Mikulás, esetleg az olasz követ felesége akartam lenni, magától kialakult, hogy bár szűkebb és tágabb rokonságomban nem volt és nincs tanár, hogy én valami olyasféle leszek. Hatéves koromban néha visszajártam az óvodába segíteni, miközben egyik nővéremnek otthon tánclépéseket tanítottam.

Hetedikesként, egy második őröt bíztak rám. Középiszkolásként már egy napközis táborban lehettem gyerekelügyelő (Cseh Tamással együtt). Egyetemi éveim nyarait és még azután is gyerekeim születéséig zömében olyan táborokban töltöttem, ahol az ország minden részéből a legkülönbözőbb családi háttérű gyerekek érkeztek, a budai polgárlány sokat tanult tőlük. Kiváló pedagógusoktól leshettem el, amit meg lehet, és éreztem rá arra, ami szavakkal meg nem fogalmazható. Itt tanultam meg, hogy csak EGYÜTT, közösen lehet elérni valamit, de ez csak akkor sikerülhet, ha KÜLÖN, külön is legalább részlegesen ismerem a rám bízottakat. Ehhez többek között Kíváncsiság, Empátia, Felelősségvállalás, Humorérzék feltétlenül szükségeltetik. Ebben az időben balett, tenisz, barátok, kirándulás mellett rengeteget olvastam, Jókaitól tanultam a természettudományokat, érdekesebb volt, mint amit az iskolában hallottam. A Móricz Zsigmond Gimnáziumban egyedüli voltam, aki latinból érettségizett. Máig tartó latin imádatomat, Kontra Györgyné, Ilus néninek köszönhetem. Elsőpró karizmatikus,

minden tanári allúrtól mentes egyénisége, óriási műveltsége. sokoldalú tudása pl. matematikában is lenyűgöző volt. Életem egyik meghatározó személyisége. Örök lelkesedése is példa számomra. Boldog voltam, mikor sok év után a Kutató Tanárok Országos Szövetsége elnökeként, a gyermekeik jelenlétében átadhattam az emlékükre alapított dr. Kontra Györgyné és dr. Kontra György Díjakat, előbbit a humán, utóbbit a reál szakos tanárok kapták.

Abszolút humán érdeklődésüként, gimnazistaként, azon kevesek közé tartozhattam, akik az Egyetem (ELTE) központ pszichológia szakkörére járhattak

Az Élet szerencsére, akkor persze nem így fogalmaztam, közbeszólt és a bölcsészkar helyett a TTK kémia-fizika szakán találtam magam. (Nem az érdeklődésem változott, csak a körülmények, de az már egy másik mese.) Alig valamicske, fél év alatt felszedett tudásom és nulla laborismeretek mellett kellett az egyetemen helytállnom, de végül is ma már elmondhatom, sikerült! Egy teljesen ÚJ világ tárult fel előttem, tele izgalmakkal, kihívásokkal. Beléphettem a Logika birodalmába, meghódítottak a Maxwell-egyenletek, lenyűgözött a klasszikus analitika kidolgozóinak tapasztalati alapokon nyugvó tudása, az atom- és molekulaszervezet stb. Van, akit a Mozdony füstje, van, akit a Tudomány szele csap meg! Mint a Jin-Jang esetében, határvonal nélkül él bennem egymást kiegészítve, megerősítve a humán és reál énem. Ez a mix, szinte minden egyes tanórán, továbbképzéseken, belföldön, külföldön, cikkeimben, idézetekben, asszociációs ugrásokban, hasonlatokban megnyilvánul. A tanítványaim túléltek, voltak, akik versenyeket is nyertek. Az egyik, a jelenlegi házi orvosom meg nem érdemelt, de jól eső szavakkal is méltatott a Rátz Tanár Úr Életműdíj átadáson. A tanárjelöltek, akik már évtizedekkel ezelőtt is fogékonyak voltak az újra, a másra (kutatásalapú tanulás, csoportmunka, rendszeres, gyakran felfedeztető tanulókísérletek, gamifikáció, dráma- és élménypedagógia, versek, mesék...) motiválta, amit a kémiaórákon tapasztaltak. A nyelv, informatika és egyéb szakos tanárjelöltek is megtisztelték, érdeklődéssel figyelték a meglepő látványos tanulókísérleteket is tartalmazó óráimat, gyakran vissza is jártak.